

psyfiske act. Vi kalla den "psyfiske", emedan
den angår Psykik, den angår hjertat, till
följe af hjärnans vetnesbär. Jag känner
mitt hjerta försonadt, försoningen an-
går icke förnuftet, förståndet eller viljan,
ja till och med samvetet kan icke för-
sonas, utan fredas genom den försoning
som föregår i hjertat. Det thider om det
sjelfva händelsen att säga: "Jag känner
mitt förnuft försonadt", "Jag känner
mitt förstånd försonadt", "Jag känner
min vilja försonadt", "Jag känner mitt
samvete försonadt". Fädernas talefätt
förekamma alltså, ja icke en gång
i Nationalisternas skrifter. Det är nem-
ligen omöjligt, att tänka, hvad man all-
drig har känt.

E. E. Jag känner mitt hjerta för-
sonadt. (Fides subjectiva).

1350. Vi komma nu till en sanning, som
icke kan bevisas. Men denna sanning
är det, som kan bevisas af de ändeliga
tingen: Vi känna kärleken, sorgen,
glädjen, hatet, m. fl. passioner, och in-
gärning af allt detta kan bevisas. Det
är endast dessa passioners yttning,
som kunna ses och därför måste af-
veta kvinnohataren tro, att kärleken
finnes, men denna passion anses
af kvinnohataren för en galenskap,
så måste äfven densam känna
hatens verkningar, anses

för en "svärmare" emedan det är någonting,
som förnuftet icke kan fatta. Det är hjertats
rörelighet, som är oändlig, obegränsad, den
kan icke fattas af förståndet. Förnuftet
är så fattigt på ideer som försoningen
nödvändighet, att vi icke kunna följande
märken i de gamla Filasofernas skrifter,
eller i de nyare, denna ide utveckla
till begrepp, anordnande in, som en
ide om förnuftens försoning med
sig sjelf, det vill säga med öfverfunden.
Ty att blifva försonadt med sig sjelf, det
är det samma som en försoning med
Egoismen, som är Gud skat/färdig, den
är Guds affruanna fiender. - Satan.

1351. Men att blifva försonadt med sitt
lifs uppkast, det är någonting helt
annat, som vi velat i skadliga
genom några exempel, som visa hur
en försoning sker mellan föräldrar
och barn, tvänvid vi måste taga i syn-
nerhet moderens hjerta i anmärkning,
den detta är det heligaste karaktärs-
drag, som vi känna i hela skapet,
den, det är ett karaktärsdrag i stea-
gränsens personlighet, som finnes
afreglad i den ofruande Natu-
ren, icke blott i kvinnan, som
är förberedd af infemaliska passioner.

1352. Men för en fädens försoning
anses icke alla barn disponerade.
Föreställam oss, att en religiös mo-
der har flera flera barn, af

hvilken den ena är en mästare, den
andra en guf, den tredje en kora, den
fjärde en pojke o. s. v. Det måtte då
främsta föräldra tjentat ämbeligen
djungt, då han icke kan på några
fragnad af sina barn. Moders tjentat
vidar obestyrkt af desamma för-
disputande künstlar som krossas på
i föräldra tjentat. Hennes tjentat
har fått allt för djupa fäst af
barnens moraliska förredning,
och barnen bratt falla tungt
på hennes samvete.

1353. Men nu är den ena af des-
sa barn redan förkändad. Han
känner hennes ännu künstlar,
och gör när af hennes talar.
Han säger till den förjande mo-
dern: "Det angår icke Er, barn
jag befuer, jag skall hjälpa
na för mina gossingar!" Despa-
and gå fann en dalk gossar
det äro moders tjentat, men
i Naturalistens mörk talar des-
sa ord utgefärliges förklara.
Det fann skett är, kan juft
icke angå några andra

en mig själv. "När jag befyller mina
"pligter emot mina likas och
"offaren(?) på tras jag mig äfven
"hvarva kulligant minna pligter
"emot Gud, ty den hjälpte oss
"när han icke af oss var eller
"dyrka vi annatt fäst, än genom
"hans nedliga förhållande emot
"våra likas (A. A.)." Jag tras mig
fäunna bestä i sjä, Gud och
munniglas, när jag ett katta
vett och äfventyrlig kunnat
nedligt och åkligt." Serius Sam-
vets Rationalisternas.

1354. Men Naturalistens tar ike
i betraktande, att hans äfven
tygelse kan vara polst, att hans
samvete kan vara döfva
af Egafns Agensytta och ambi-
tion, samt att han kunde
derligt och ärlig kan byta ett
därligt hat till de kristna
till exempel Saulus, att han
ledes är en fiende till kristen
tro. Ty vi fann det många
dygdiga, nederliga och ärliga
redningar, fann förfölje
de kristna, till de. Trajans
och Antoninus goss, hvilka

af sina samtida blifvit ansedda för
dygderna, och profade af Öfver-
världen för sina dygder. Hvar för
sig förföljde de då de kristna?
Har för man utvärl, hvilket omä-
teligt frvalg, som ägnas sig emellan
Christendomens och dess Rättsliga
dygder. Det är ett frvalg, som in-
går kan kamma ägnas, utan att
skumpas i dess bottenlösa afgrunden,
1355. Manne utke flörre delen
af sin tidens lörta, kysa samman
äfverbyggelse, som den förtta af
desa barn, utan tveck, måste
de vara fritänkare i Religio-
nen, när de vita på sina veten-
skapliga och praktiska förtjäm-
ter: de tro sig kunna uppehålla
sin moraliska bestämning
utan att grebbas i Religionen.
Och de mesterna skola påkost
prisa den saliga på den dö-
da Mäns, att dessa fritänka-
re inte äro om på djupet,
Allnatt de vita på Religionen
vara oantastad. I själva ver-
ket samman vara Religionen
löpiska mestet mycket väl

äfverom med Filosofierna i Religionen
Männern, ty de kamma in i själva
verket samman salighet, som
Det är ingenting annat än på
intresset, som påslas den ut.
1356. Den andra af dessa barn påges
till sin förtjämde frader: "Jag
"har vid förtjämde felat i minnens
"förtjämde, men jag saknar heligt,
"att kändes för bättra mig, och
"andra på dygder, väg. Jag kan
"per att min goda frader skall
"kändes för på någon led-
"ning." Dessa and kända på
trappligt: Rationaliteten, äro
eller den partens fritänkare
som fört ett utfrälsande lif i
sin ungdom, men blifva
mest påstade i medelåldern
och äldre åren. De grunda
sin förhoppning på framtiden
på den egna bätningen,
men de kunna inte förneka
ett kända Menniskor, an-
de de kända, att de skalle be-
vitta de kristna (käsaren)
sammankomster, eller bönsa

på att grubbla i Religion ämnena,
likasam hutter grubblade.
1357. En del Nationalistes påstod att
Gud ikke kan forstå mena af
den frage Mennesken, og kan
måstas afstand komme. "Når Men
"mennesken går, Altså hvad kan man
"måstas till for forbedring, ja bli
"Gud angrebet for heder og
"og den skulle gå forloret." Men
kan vi bevise, at vi gjort alt
muld vi kunnen, når det person
lige Mennesken, som både velat
og kunnen lide Israels velsk
i affende på disse punkter,
i Christendommen, som vi afsette
vare skindende med det af
rentygelser, men disse Men
"har huser i påsatte, og
kan ikke afsette den på præma
ne eller påtastes.
1358. Den egne bønningene er
vist bøn og bekæmpelse, og vi
og der tror rentvidt, at kan
være en god Christen, når kan
bønnes. Pitt befræmmer. Men
gunstige dag ligger. Når

har vi blifvet påsatte, med Enten
enkaft? Hvor er fyndningen
hvor er den sang, som er efter
Guds frimre? Hvad er det ang
palle katpændige og påtastes
jude mentat, som Gud påtastes
i Pitt på? Når har vi gættige
den den trænge påtastes? Når
har vi blifvet anvend og
påntefæde. Med den egne kat
ningen på Mennesken ja sam
ma punkt, som Mikademy.
1359. Den tredje af disse har
piges till den påtastes Maden.
"Glad ikke på mine skuld!" Ja
"har vis forliden påtastes, og påtastes
"faktat er og påtastes sang, men påtastes
"hagras, at det er påtastes, og
"Om det ikke er påtastes, ja påtastes
"taten i vil mine mange påtastes
"og påtastes." Så taler
Madsen, som tillegner sig
påtastes især kan påtastes
orden. Ja hagras, at det er
påtastes" tykkes mine påtastes
Liefriids påtastes påtastes
Hvad kan den påtastes og
den påtastes en påtastes, og
Hvad kan den, som ikke kan

har haf. att skänkas öfver sin färd-
ring. En sådan människas färd
må punkt, som de Judar, som trod-
de på Christum (se Johanne 8 de Ca-
pitel.) De trodde sig vara Guds
barn, emedan de hans lydande
i Guds Nades förbund, genom
omskärfelsen. Vi hafte en pader-
nurlig Gud; vi äro icke rädda
förelse. Men likväl som de efter
att döda Guds Son, som de lik
ansågs för Annat än en en Råder
predikant, eller falsk Profet.
Så som man väl föreställa sig, att
en människa, som är i verklig
synda ångor, icke kan känna
Guds Son af hans tal, om att på
inga under hade skett? Quinnen
i den pretälste Simonis hus, som
gick öfver Jesu färd, behöfde
icke fråga. Är du den utslagna
frälsaren? Den Cananiska kvin-
nan, som utgå var i nöd, behöf-
de icke fråga. "Är du?" Ejheller
Hörsnids mannen, som sade:
Jag är icke värdig, att de

Samman under mitt tak o. / v. Zacharias, den
Samaritaniska quinnan m. fl. alla dessa
triflade icke, att Jesu var Gud, Säg.
1360. Herrens färd hade de fått den
öfverstyggelsen, att Jesu var Gud,
Säg? Nådatt jag fränne säga vanli-
gen att Judarne icke vara så en-
skrifade från herrens barn, som
vi äro underskafade, att de så en-
trodde de Men på någon än på
Christum. Herrens färd hade de
sest, verkligens trodde på honom
fått sin öfverstyggelse. Det var nå-
den, det var den dygrose künst
som vände dem. Vi behöfva en-
dast råd fråga honom, för
att finna, att en Allgids makt
icke kan vara Nåd med detta
från: "Jag har sagt, att det är på
färd, om det icke är förskottet,
på färd det väl. Men behöf-
ver icke vara beröken tag
eller Mar, för att känna detta
på sig själv, eller af sin egen
Makt, ett ett färdant tillgån
de af Naden, Nväckes i färd
dra Hjertat endast med änkens
och bekände af den andliga
blindhet, som utan ångor och
bättring tillgånas sig och förda
förskottet, som det ändå icke

har fått. Då det i det menliga lifet
erfärligen förekommer sådana fall,
visa att de tillfälliga begärerna
anti-sigena sig för och försvinnat.
hvad skall inga då tänka, om de
thorsten, lystran, som nu är full af
slutgissar. Skall man kunna tänka
att menniskor, som inga ångor haft
och inga bättring öfver, kunna få
syndaförlätlighet, och äro nu benädda?
1361. Nej; för gammalt, som Gud icke låter
gåcka sig, för gammalt måtte menniskor
sag menar den publicista menniskans
vänder sig en stannas förändring: sitt
hjärta och sinne, innan han kan
tillägna sig Guds. Vore Gud en
sinnefull Mäns, som icke är för na-
rakenad med sina begär fraghet
synden: då vore det tänkbara, att
han kunde förlåta syndarna, utan
ångor och utöfning bättring. Men nu
finns det Fäders och Kätters, som
visa oss att allra med sina
barn, som den lutheriska kyrkan
förlåter, som uttala till kyrkan
slutet danda tyfvar och kanon
vita den Christna församlingens
gemenskap, utan ångor, utan
högfärd, till bättring och bratt
genom sig. Vi nämna en berättelse
se af Brädden Ekström.

(uli dess bekräftning öfver märkes saken)
om en Grekiska Stora kungsdotter
som en Häftig Carl tillhöljs blef
inlämnad af sin Afsin och sam-
manvåg med denna af en danske
preste omat Madren vilja. Denna
kvinna, som för förbrutit sig omat
sin Moder, kunde icke utstå
de Samvets förbräcker, som han
fick efterut, utan måtte för
förlåtelse och försäkring med sin
Mor, innan han skulle i her-
säng. Men måtte dock uppehållas
i flera dagar på Guds, innan
han fick tillåtelse, att komma på
sin mors ägar. Har se vi ett
Exempel på Moderlig stränghet,
och det andra Exemplet på
vi i David, som icke kunde
se braders mordaren afslå
på tröa, på sin ägar. Skulle
vi tro, att Gud själv var på
i mose tid, att han ville fö-
gå hela folket, som be-
fäst för förändrad, att han erkän-
ner obotfärdiga tyfvar och
barn på sin ägar?
1362. Säkert är utväl tillståndet
nu i den lutheriska kyrkan
att presten icke tröar efter

kvantens ängar eller bättnings af Lita
kummeri, ypperli af Cammeri-saboterna.
Taka gör han heller någon ättfärdnad e
någon jarglisa, väckta och kändade, utan
frälles, jitt tal på en kraft till hela förs-
amlingen, uti som han allsammans
berättade omständ. om någon öfvertrif-
vill underförelse pådatyfullt, fjälat till
fränd: på Gnanas man fräkt: Jag
behöfver, ick bejta ring. Jag tror
att det ick ännu någon annan
en mig till, kunna jag blifvit oss dens-
ten o. v. i jitt daggiga lifvonne i på-
datyfullt vundret lita. Han säger
fräkt, fräkt, dånar, öfver öfver och
frändarna, i giding och fräl. Eller
han ick jitt fräkt och honar på på-
han dånar vundret mader och fräl; mat
och dånar, i pådatyfull, i by. Han
äkl och gnafräkt, på till vundret
o. v. blit lita på pådatyfullt på
loftigt och pådatyfullt.

1768. Förnästigt är pådatyfullt
att gå i kyrkan, och Cammeri
vundret. Han har lita på, att gna-
an pådatyfullt vundret
vundret och fräkt. Han har gna-
ta i kyrkan, och pådatyfullt
han: han har vundret
kyrkan och gnafräkt på pådatyfullt.
Han har vundret i blit och pådatyfullt
blit att efter som det pådatyfullt
om någon pådatyfullt
han gnafräktiga lifvonne på Gnanas
han: "viljan pådatyfullt, med pådatyfullt

att göra det gnafräkt jag ick. Och Gud
han ick vundret pådatyfullt, att han pådatyfullt
munniskan pådatyfullt, någon. m. m. pådatyfullt
pådatyfullt om pådatyfullt, pådatyfullt.

1764. Men Erbenen kitar vifas, att pådatyfullt
Gnanas ick pådatyfullt, att pådatyfullt
pådatyfullt, pådatyfullt, pådatyfullt och på-
datyfullt pådatyfullt, pådatyfullt, pådatyfullt
att "vundret pådatyfullt" pådatyfullt
pådatyfullt. Han pådatyfullt pådatyfullt
pådatyfullt någon, pådatyfullt pådatyfullt, pådatyfullt
fräkt, dånar, pådatyfullt och pådatyfullt i
pådatyfullt m. m. pådatyfullt pådatyfullt i pådatyfullt
Gnanas pådatyfullt pådatyfullt? är pådatyfullt
en pådatyfullt, att han pådatyfullt pådatyfullt
"Folket pådatyfullt pådatyfullt, att pådatyfullt, och pådatyfullt
pådatyfullt lita. Men det är pådatyfullt af
omöjligt, att en pådatyfullt mader
han pådatyfullt en pådatyfullt pådatyfullt, som ick
han pådatyfullt, att pådatyfullt pådatyfullt pådatyfullt
ning; men pådatyfullt pådatyfullt pådatyfullt pådatyfullt
någon pådatyfullt, att i pådatyfullt pådatyfullt
fräkt, pådatyfullt pådatyfullt pådatyfullt pådatyfullt
fräkt, att pådatyfullt pådatyfullt pådatyfullt pådatyfullt
han pådatyfullt, och pådatyfullt pådatyfullt pådatyfullt
utan pådatyfullt, utan pådatyfullt pådatyfullt pådatyfullt
de pådatyfullt. pådatyfullt pådatyfullt. pådatyfullt pådatyfullt
pådatyfullt pådatyfullt pådatyfullt pådatyfullt pådatyfullt
pådatyfullt pådatyfullt pådatyfullt pådatyfullt pådatyfullt
pådatyfullt, att han ick pådatyfullt pådatyfullt
pådatyfullt, att han ick pådatyfullt pådatyfullt pådatyfullt
pådatyfullt pådatyfullt. Han pådatyfullt pådatyfullt pådatyfullt
af pådatyfullt och pådatyfullt pådatyfullt pådatyfullt
i: Erbenen? nej; Gud pådatyfullt pådatyfullt pådatyfullt
pådatyfullt.

1365. De som säga vi hafne Gud till Tak,
d. v. s. den döda Frans ankännare hafne
i alla tider visat sina drakebländers smärta
den lifvande kristendomen. Gudarne
beto ihugu sanderna af vrede afvies Ho-
fanen. Det var den "Arthurs galleri" det
andliga katet, som pigade inquisitionen
fränd, "de trodde sig göva Gudi en
gjult dömd" men historien visar, att
de gjort djupare en gjult dömd.
Det var den infernalisken passionen
som förvandlade sig till en helig pligt
att utröta kättare. De trodde sig vara
renade i Jesu blod, men historien visar,
att de varit renade i det svartaste
Drakeblod; ty om en ettst. präst i
alla deras ädnas. Säkare äro den dö-
da Frans munder: Detta är den sijn-
liga kerans bild som siges till sin
sijnande moder: "Gud kunnat, att det
är förlätet, och om det icke är förlätet,
så förlätes det väl."

1366. Att kunde stor makt icke den mo-
nalisken förblindelsen vara, då en in-
fernalisken passion som förvandla-
de sig till en helig pligt uti de ländaste
Frans munder: Inga grym-
het har varit större, än inquisi-
tionens grymhet. Det andliga katet
dödade alla menliga kättare
uti inquisitionernas kjerter. Den
gulle abnen förvandlade sig

till en "Gudens Angel" och demuti bestod för-
blindelsen, att de icke kände nåt mo-
tinet till sina handlingar. Hitt känd
en Frälsaren and: "Om ditt Guds är märke
o! kunnat är icke de mörkret sig."

Den rena mosaiska läran var lyblan-
dad med Morrisken stadgar, liksom
de nya bärerna; men de den man-
niska, som väges antasta förnytt
lifsfattas: kändas: har bli gonnat
ansett som en kättare och villande
likfam luther.

1367. Hög värs hade afven lärjarn-
garne i död tro ända till kristi död,
men självbedrägeriet var så stort:
att de trodde sig kunna dö med
kristi på sin afstyggelse. Men
kunde quite det. Petrus kom först
efter förnekelsen uti en rätte
syndänges, och vid Jesu död, fram-
den stora atron i doger, som hade
regad förborgad under den döt-
trav. Ty den döda Frans bekännare
trifla Alldrig om sin salighet, men
i mönningens ägnablika fricker
den Alldeles. Dömdat lifvar den
lifvande Frans bekännare. frukt
tan och höfrare, och i stor rådhaga
men när det gäller, då bli den
fraga Fran, starkt obehaglig och
händnackad, smärta all djupare
makt. Historien vittnar

1368. Den fjende af de agudaktige bar-
ren jages till denn forjænde mædren:
Jag är ovärdig att vara sam barn i he-
let: "Jag är icke värd, att kallas ditt
barn," men låt mig vara, såsom en
af dina begäranger: "Låt detta tillfäll
var nedan kärr, när hans samvete
blev väckt af Guds tränga Rättfärdig-
hets dom: "Men missogehing är förtä-
an att hon må mig förtäta hansa"

"Ack jag måtte gärna mig undan
ditt ansikte!" Absalom flykte efter
broder mordet. Den förlorade sonen
gick icke snart till sin fader, utan
till Kägmannen. Han var då väckt
och stod under kagen, men egensinne
färdigheten (Kägmannen) fäste honom
att vänta frimen, d. v. s. de frimakti-
ga tankarne, som plåga de väckte.
Då först är menniskor riktigt
väckt, när man börjar frukta och
kata Gud, och flyr undan hans ansikte,
men nådatsjufvers himmel icke
sin fiendsskap till Gud utan inbilla
sig, att man älskar Gud.

1369. Men föräldrakjentag kraf kom
icke tillfredsställdas domes, att bratt-
fingon neppor var kuset, och

får till skogs. Sådana fall förskammast
i världen, att barnen rymona till skogs
af fruktan för stryk. Men då mitt
antingen fadren, eller modren för-
rätt på det borträpade fänt, ty de kan
na icke på någon frid, på länge, som
en unge är i villande skogen. Bror-
gers tas uträp niset med sig, när han går
men detta sig kallas hans bant, på framt
han längas frukta, att den arme unge
måkanda har villat bant, och när han
flyttig siner det borträpade, är han
glad deräfter, och ägar, som duddyg-
ingen färdig, pångtänne allid
den gungar. De andra barnen, som
hanna äro, hanna på stryk, när den
som rynde han slipper, chunn han icke
allena varit lika adyg, som de an-
dra, detan äfven förälskat föräldern
det första befriar. Han hanner det till.

1370. Här se vi åter ett drag i den Gudsaktiga
Kanakatänne. Han lunnar de 99, som
ingen vänting bekäpa och fäster det
borträpade. "Jag är icke förd, utan till
de borträpade på af Guds kuf. Fa-
dren fäster det borträpade bantet
och när han siner det, på är han glad
deräfter. Det är väl känt att fruk-
tan för Guds vrede," icke gör tillförfel
men, den är dock något mer i
intet rita det underliga, ty den som

fruktas Gud, är dock närmare himmelriket
än den som alls intet fruktas. Guds fruk-
tan var i gamla Testamentet den rätan-
de passionen hos de trogna; men fruk-
tan utsträckt till såsom gnatios ~~och~~
till menniskans handlingar, och inte
och är inte heller det rätta motivet, om
den fruktans framman, vara för
nått mer än en kärlek. Knutssons
tade Gud och påtade Guds tjänst rät-
färdighet, den tid helas för runder dagen.
Fruktan och hat äro ofta förenade;
medan de inte hana till samma ämne.
(se passion, kärlek) men fruktan och
kärlek hafva samma ämne, och kan
na inte bestå jämte hvarandra. Men
kan kan således inte frukta och älska
Gud på en och samma gång. medan "Kis-
kens" elkisses nåddhagen?

1571. men fruktan och hat, kunna my-
cket väl bestå jämte hvarandra; det
latiniska ordet metu ~~metu~~
metu, bekräftar, att på detta präständer. Så-
des är fruktan ett dåligt motiv till men-
niskans handlingar. Men ännu säm-
re är den, som ingen fruktar kanner
för Guds vrede: ty en sådan kan hana
förhållna hjertat, om alla känslos, och
gånga fram af dess tankar. Detta gäller
dock endast den som förglömt menni-
skan; ty så vitt, som fruktan för
Guds vrede är ett kännemärke på
nackelsen, så vitt är att så frukta.

ten för djefulen, ett kännemärke på Råda-
ghärdet. Men skan har icke mera, än en
mätiga makt, att frukta för, och des-
sa skäpter äro sådana, att kan icke kan
undvikas någondana. Det gifves för-
na olika grader af fruktan, hvilka
alla hafva en djup betydelse i Rätts-
ordning. En fört fruktas för ingenting
hvarken för Gud eller djefulen.
Den andra fört kan kanner fruktan
för Gud, men kanner ingen fruktan
för djefulen; den tredje fruktas
för både, och tins således icke något
någondana; den fjärde fruktas för
djefulen, men icke för Gud. Säg
men gungliga sådana, uti hvilka
jagla tillstånd kanner och en af dessa
fyra befinner sig.

1572. Bibel talarna på präst allmänt
att fruktan, and i Matte. 10. och lucas
12. "Råden för den som kan fört
både Peraprat i Helvetet" kan
afseende på Gud; men en kan
har gifvet mig den uplysningen, att
det är färdigheten, som en Christen
för frukta mest. "Icke alltså en
färdigheten i den en mening, visst
att det är djefulen," som, färdigheten
dödat hafver, hafver kan akt mest
att härskan till Helvetet. Det är dock
icke Gud, som dödar menniskan, utan

Djefvulen, som dräper de flesta menniskor
 i förtid. Genom fienden är sådant skammen
 i verlden. Gud hafver visat oss både lif
 vet och sådant i sin ord, och han har så
 des förklarat lifvet, (Hörsam); men djefvu-
 len förklarar lifvet, ty "han är en man-
 dragsman" men är han en mandragare,
 ja är det juft han som död både Kropp
 och själ. Neone Gud den, för hvilken
 en Christen borde fruktas såsom den
 fördesvar både Kropp och själ i Hel-
 vetet. Så skulle alltså gamla Testamen-
 tets tråbaktiga fruktan uphöjas.

1373. Nej; Gud är inte den, som fördesvar
 både Kropp och själ i Helvetet utan det
 är mandragaren djefvulen. Och för
 honom själafriheten, måtte en Christen
 frukta Allmähets. Och denna uplysning
 har jag fått af en hane som har den
 största fruktan bland djefvens, och är på
 det kompetent att vittna i denna mörka
 jakt. Hanen fruktar både för menni-
 skan och för hundar, som förföljes ka-
 nann. Men han skammer i ett
 smyg, så att han inte kan undvika
 någondera; då tager han sin tillflykt till
 den starkare mörka hål. "Så
 den starkare" ty instinkten säger honom,
 att af fienden, som förföljes honom,
 är ingen nå, att vänta, men om
 den starkare förbinner sig, och
 spårar honom, så är han förlorad. Så
 Gudsom är han en onänsighet; och
 jag min gudsiga hane; är det

en falsk Erfarenhet? är det en falsk kän-
 sla, som drifver honom, att taga sin till-
 flykt till den starkare, när han är på-
 följad af själafriheten? Nej; det är en verk-
 sänlig Skaparen som gifver honom detta
 Instinkt att inte vänta i faran stand.
 1374. Vi förmodade, att den af själafri-
 den ansetta och nämnda spår skulle
 varit förra, men blott iadfrågas sin egen
 instinkt, att hanen har nåt, men tror
 han mera bibeltalkarens, som gör
 det så? Gud är då den, som fördesvar
 både Kropp och själ, och för honom
 måtte man själv frukta mer, än
 för själafriheten. Då vänder sig fruktan
 att ett gult håll, nemligen att det håll
 man fruktar sig för skammen. Då
 fruktar för Gud är större, än frukta
 af sin fruktan för Gud vänder sig
 själafriheten, med hvilken de väcker
 ta framman antiska en tveksamhet
 på sig och det. Dredan de ikke väcka
 fly till den starkare, så arbetar de
 alldeles försiktigt på egen hand, de
 arbeta på sin egen förtäring, men
 de fördesvar på den vägen, så men a-
 blifva förra och angare, så men a-
 blifva de utmatade af egen instinkt
 heten och chika under frestelsen. Så
 i samman på den starkare, så vill de
 ikke hafva behållit utgå sina frukt-
 sena hane på egen hand, utan det
 finns nästan ingen vänt, som

icke trampa den förlorade Sakens
fotspår från början till slut.

1375. Men den barnsliga värdnaden för
icke försummas. Om kuthes med fruktans
menade den barnsliga värdnaden på
egor saken för fullständiga riktigheten. Men
fruktan och kärleken sina till allas
perioder af människans omvändelse.
Fruktas fört, medan de tränes, att
du är en blinde till Christi kung; älska
sedan du blifvit försonad med Gud. Me-
dan människans stas, under kungens för-
bannelse, kan väl fruktas, men icke
älska Gud; detta är alla Christnas Erfaren-
het. Men då människans hammit på
längt i sin omvändelse, att han blif-
vit benådad; då måste kärlekens ett-
sides nödhägar, men icke den
barnsliga värdnaden.

1376. Nådatsusarne ropas på åter
reda på sina egna knipor, att de
1ma träffa sig Alltids ropas på att
Gud, ehuru åsatt till förgäva.
försonade med Gud, medan vi ännu
vara hans fiender", I. v. f. (Försonin-
gen var förberedd och i Guds nåde
färdig); och kuthes kände af egor
Erfarenhet, att han en tid var sig
egot and på Gud; 2de träffa de äfven

att människans kan älska Gud äfven
Alltids, (ans kan vill); och derjemte
fruktas Gud, värre än Satans. Alltså
kan de människans fruktas älska
älska Gud äfven Alltids på samma
gång. Huru tränges Alltids?
En Christen måste fruktas för
djesoulen, ommedan han icke för
någon friid på Satans anfäktning
går. (kuthes). För Gud kan en benådad
Christen icke fruktas, ommedan han kan
nå, att han uti honom, kan en på-
fund stas. Men Nådatsusarne ropas
ingenting, att beställa med Satans, derför
kan de icke fruktas på honom.
Men underligt är det, att de tro sig
kan älska Gud äfven Alltids, och
ända fruktas på honom, för
dunder, kan förderfva både kropp
och själ i Helvetet. Men icke
kan underliga viga en stas hand be-
ven? När människans stas i sam-
ma förhållande till Satans
som Bannens till fördömdarne,
så måste hjertats inre varda och
vinklas på Satans, och så vidt
människan är hållas på sinnesäfsad-
ning. Fruktan är kärleken, är en
lyst kuthes kärlekens
Christendomens kärlek; men

hurru olika äro icke begreppen
om dessa saker.
1377. Vi veta för visst, att fruktan
för Gud villkär det värdsta tillflykts-
det, (samt för hvad luther skrives
om sig själv) men fruktas för
djefvulen villkär det beräddade
tillflyktslandet, och man måste lä-
das vara litet tveckäffe hvilken
dera Personer, som förstas under
i det återade pyrriskt. En del sä-
ga "att menniskan är själv sin
egen värsta fiende". Detta är
visserligen sant, om med själv
menas Egoismen, eller själfviske
heten, hvilken är menniskans
värsta fiende. och i denna me-
ning hade vi afväpnare, att
den som är förbandad med sig
själf, han är förbandad med Sa-
tan. Detta är ett härdt tal, och
en härd nåt att bita på, ty det
är mångtydigt. Är det nu sant
att menniskan själv är sin
egen värsta fiende, så kan
man mest, att frukta för
sig själv, d. v. s. för Egoismen.

1378. Men Egoismen, ehuru nära
förbandad med själfvet, kan dock icke
vara det samma, som själfvet i den
psykiiska, eller själen i den metafys-
iska betydelsen: det blir dock
alltid en skillnad emellan själfvet
och själfvet, eller emellan själfvet
och själen; efven som det i ande-
ligt afseende alltid är en skill-
nad emellan den gamla och nya
menniskan, ja näst den nya
menniskan blifvit född. Och jag
är den nya menniskan; ja är
jag icke Satan, om jag är den
gamla menniskan, ja är jag
en Satan. Men kommer det
en nå tillgånget. Men det är
talat af Guds natur, att om
den nya menniskan icke är
född: så kan jag icke vara den
nya menniskan; men om den
nya menniskan är född, då
kommer det en nå tillgånget.
Men likaså som rationalisterna
icke har någon rättighet, att
skjuta ifrån sig den andra vil-
jan: så har icke heller det psy-
kiiska jaget (själfvet) någon
rättighet, att skjuta ifrån
sig den gamla menniskan.